

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

VLÁDCE ARESTONU

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ

VLÁDCE ARESTONU

JOSEF PECINOVSKÝ

VLÁDCE ARESTONU

Copyright © Josef Pecinovský, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-409-1 (pdf)

Obsah

Prolog – kousek nebe	5
KAPITOLA 1	
Návrat do kosmu	8
KAPITOLA 2	
Dozvuky útěku	22
KAPITOLA 3	
Únos Sabineek	47
KAPITOLA 4	
Volební kampaň	68
KAPITOLA 5	
Zéloti	87
KAPITOLA 6	
Temný svět	109
KAPITOLA 7	
Slepec	130
KAPITOLA 8	
Atentát	147
KAPITOLA 9	
Jádro Arestonu	176
KAPITOLA 10	
Pontisté	200

KAPITOLA 11	
Stavitelé Arestonu	231
KAPITOLA 12	
Areston se vrací	246
KAPITOLA 13	
Zrada	261
KAPITOLA 14	
Gardisté proti Zélotům	281
KAPITOLA 15	
Projektíl	312
KAPITOLA 16	
Pád Arestonu	341
Josef Pecinovský	361

Prolog – kousek nebe

„Areston prolétl periheliem a nyní se opět vzdaluje od Slunce. A také od Země.“

Spal jsem neuvěřitelně tvrdě a během spánku mě přepadla tato myšlenka. Naprosto přirozeně. To, co jsem vyjádřil dvěma obyčejnými větami, byla totiž realita.

Blízko, byl jsem tak blízko!

Na dosah ruky jsem měl svět, který je mým domovem, a z něhož mě vytrhla zvůle mocných. Na dosah ruky se nacházela má rodná planeta a záleželo jen na vůli některých lidí, zda se na ni budu moci opět vrátit.

Ale zatím jsem pořád tady – a se mnou dalších asi sedmdesát tisíc obětí neuvěřitelné zvůle, v duté kouli plné tragických osudů, přesycené smrtí, kypící zlem a zmarem.

Náhle mě zaplavila panika. Něco, co se mi nestalo od prvních dnů, kdy mě sem dopravil trajekt a kdy mě vyvrhl plastický tunel na podlahu přijímače.

Co jsem si to právě naplno uvědomil? Jsem snad nemocen? Ano, jsem nemocen. Jsem nemocen zmařenou touhou po domově.

Jen jsem si namlouval, že snahou o uspořádání poměrů na Arestonu něco změním, jen jsem si namlouval, že se stanu dobrodincem. Když mapuji posledních osm let života – a byl to vůbec život? – vlastně se jedná o jeden tragický omyl za druhým... zůstala za mnou jen krvavá stopa. Kolik lidí jsem zabil, kolik lidských osudů jsem zmařil, ať už to bylo v sebeobraně nebo ne?

Co nejhoršího tady může člověka potkat? Vždyť smrt je pro poutníky vysvobozením! Proč je tak vysoká úmrtnost? Protože poutníci smrt sami vyhledávají, a nemají-li dostatek odvahy k sebevraždě, pozvou si Černé jezdce, kteří jejich zbožné přání bez váhání splní.

Jako kdyby mě ta masa těžké hmoty chtěla zavalit. Stěny cely se k sobě přibližovaly, strop klesal a má bídná duše se sytila strachem z toho, co bude následovat.

Zavřel jsem oči a viděl jsem kolem sebe zrůdnou vidinu z přerušného snu; viděl jsem to, co přece nemohlo nikdy existovat, viděl jsem to, co si nutně musela vybájit má fantazie, aby mě odtrhla od reality všedního dne, všední noci, všední šedi Arestonu, té vraždící koule plné lidské zloby, plné neštěstí, plné hrůzy a děsu, plné všeho nejhoršího, co člověk dokázal vymyslet, aby zničil druhého.

Koule plná závisti. Koule plná zloby. Koule plná zločinu.

Jistě, zdaleka ne všichni naši druhové byli zločinci, ale už se jimi stali. Nebo se jimi stanou. Byl jsem já zločinec? Vlastně ani nevím, čím jsem byl, ale jistě jsem se už zločincem stát stihl.

A můj ušlechtilý záměr vnést do zdejších poměrů lidskost ztroskotal tak žalostně, že to hůř ani dopadnout nemohlo.

Proto se teď tady krčím v rohu maličké cely, uzavřené ze všech stran, a mám děsivý strach z toho, že mě její stěny rozmačkají, jako kdyby mělo vůbec nějaký smysl ještě dál žít.

Osm let. Ještě osm let! Osm krát tři sta šedesát pět... To je počet dní, které tu ještě musím prožít, a protože roky jsou i tady přestupné, tak ještě o dva víc!

Moře. Modré odrazem oblohy, hluboké, nekonečné, symbol věčného pohybu, s bílými krajkami na hřebenech vln, slané a mokré. Stýská se mi po něm? Nevím.

Hory. Namodralý hřeben na obzoru, tyčící se kamsi vzhůru, až ke slunci, okrášlený bělavými plochami ledovců, s hlubokými údolími plnými bystřin, protkaný vodopády. Stýská se mi po nich? Nevím.

Roviny. Zelené, nekonečné, pokryté travinami povlávajícími ve větru, poseté paletou pestrobarevných květů, oživené bzučícím hmyzem. Stýská se mi po nich? Nevím.

Města. Plná betonu, cihel, suti, parků, ulic, automobilů, anonymních chodců. Stýská se mi po nich? Nevím.

Lidé. Věčně spěchající anonymní dav, beztvará masa, mlčící i hovořící, pracující i zahálejší, vládnoucí i pokorení. Stýská se mi po nich? Nevím.

Nebe. Modré, nekonečné, poseté bělobou oblaků, plné křičících ptáků, škádlené větrem. Nekonečné. Stýská se mi po něm? Neskutečně. Kéž bych tady v té těsné kabině mohl nějakou dírou ve stropě zahlédnout aspoň kousek nebe!

Aspoň kousek.

Nebe...

Kapitola 1

Návrat do kosmu

Tak pro mě začal devátý rok na Arestonu, nebo, chcete-li, druhý cyklus. Výkon mého trestu se přehoupl do druhé poloviny.

Areston se opět vzdaloval od Země a mířil k periférii sluneční soustavy, osamocený na své kosmické pouti, malé smítko unášející desetitisíce lidí, kteří byli ponecháni sami sobě. Mezi nimi se hemžilo padesát tisíc nováčků neboli holátek. Přišli nazí, vyholení, s prázdnými vnitřnostmi, ponížení na těle i na duchu. Pro ně začalo nejtěžší období.

Připomněl jsem si vlastní první dny po příchodu na Areston. Zvládl jsem je bravurně, ale – byla to skutečně má zásluha? Od samého počátku jsem žil ve skleníku Sokratovy tkalcovny, a tak mě minulo veškeré příkoří, které se valilo na ty, co se včas neuchytili. Dokonce jsem ani nevěděl, s jakými potížemi se mnozí poutníci potkávali. Víc než půl druhého roku jsem vlastně nevystrčil nos z Bastily, potýkal jsem se s primitivním tkalcovským stavem, měl jsem denně svou misku humusu a dokonce jsem si užíval pravidelně sexu, přitom jsem si tu a tam odskočil dolů schodištěm pro humus nebo materiál. Se skutečným životem na Arestonu a jeho nepsanými pravidly jsem se vlastně seznámil až potom, co mého patrona potkala osudová *nehoda*.

Teď jsem byl v jiné situaci. Mohl jsem tu bídu Arestonu sledovat v plné nahotě. Asi desetinu nováčků se nepodařilo nijak začlenit do běžného života. Začalo to tím, že jim podvodní kupci na vysoký úvěr prodali nějaké to pončo,

protože touha člověka obléknout se je silnější než chladné uvažování nad výdaji. Ale ten, kdo si pořídí půjčku, ji musí také splácet. Nejjednodušší bylo najít si patrona, ale existovali lidé, kteří nic neuměli, na fyzickou práci byli slabí, neměli výdrž a jejich vzdělání jim nebylo k ničemu, protože je až na výjimky nebylo kde uplatnit. Bankéři a patroni měli své lidi, kteří se jim starali o finanční věci, a do této mafie se málokomu podařilo proniknout. Úřednická místa byla rychle obsazena. Otroka, který nic nevydržel, si žádný patron u sebe nenechal, a tak se brzy chodby a schodiště plnily lidmi, kteří neměli nic, jen dluhy, a také neměli co do úst. A Areston, to není žádné charitativní zařízení.

Nakonec se všechno usadí; i ti bezprávní nakonec našli své místo, a když je nenašli, pořád byla po ruce sběrná šachta... a volná skvělá pracovní místa, dokonce i nezávislá. Každý může posloužit jako počišťovač nebo havran, iniciativní nováček se může uplatnit i jako hovňák. A pokud by mu ani tady pšenka nekvetla, odchytí ho někdo z temných pater. Tam se dostane mezi vyhnance a za žebrácký žold v podobě dvou misek humusu denně bude sloužit svým pánům do roztrhání těla.

Temná patra, to je věc, která mě tížila coby velitele Černých jezdců už dlouhé měsíce. Jednalo se o ty části cibulovité struktury Arestonu, do kterých jsme neměli přístup. Nebylo jich mnoho, jen asi deset, ale člověk, který se tam odvážil vstoupit, obvykle už nenašel cestu zpět, a pokud ano, pak často v několika kusech. Od svého předchůdce jsem převzal status quo a nic jsem na něm neměnil. Platilo, že Černí jezdci nebudou na temných patrech zasahovat, a naopak vládci temných podlaží nebudou rušit Černé jezdce v jejich akcích jinde v Arestonu.

Já sám jsem neměl k temným podlažím daleko. Unikl jsem jim jen o vlasek. Byl jsem odsouzen k vyhnanství, a takový vyhnanec najde útulek vlastně jen tam. Vyhnanec slouží temným pánům do roztrhání těla. Pokud by nesloužil, nesloužil by vůbec nikomu a neměl nárok žít.

Museli jsme doufat, že střídáním směn se na stavu temných podlaží něco změní, ale tušil jsem, že zatímco se některá z těchto pater projasní, jiná zase potemní. Tajemní vládci v temných zákoutích vládli železnou rukou. A jsem ochoten se vsadit, že dvě třetiny vražd, k nimž na Arestonu došlo, byly jejich dílem. Mrtvé nikdo nepočítal, ani havrani. V temných patrech jim pšenka nekvetla, tam se nosily mrtvolky přímo do sběrné šachty. Rozsekané, vykuhané, se stopami mučení.

Strukturu temných pater bylo možné zlomit jen zevnitř. Musel tam proniknout někdo ve službách Černých jezdců, ale kdo? Všichni Černí jezdci jsou známí, nikdo se tam inkognito nedostane. Budu sice najímat nové lidi, ale to nějakou dobu potrvá...

Mezitím se temná podlaží opět nasytí nováčky. Budou mezi nimi ti, kteří nenašli svého patrona a kráčeli za hlasem žaludku, a pak vyhnanci.

A soudce Wilson se už postará, aby vyhnanců byl dostatek.

Ale opravdu to bude soudce Wilson? Neviděl jsem ho náhodou, nahého jako nemluvně, v transferu? Něco mi bliklo před očima. Je docela dobře možné, že Areston bude potřebovat nového soudce. Mělo by být především mou starostí, abych se o nového soudce postaral. Nebo se toho ujmuou vládci Magadanu?

Jak je na tom vlastně Haruspex? V tom zmatku při odletu trajektů jsem nestačil sledovat, jestli se také náhodou neobjevil mezi propuštěnými.

Ale Haruspex byl jen vlastním stínem. Stížen mozkovou mrtvicí, nebyl takřka schopen pohybu ani řeči. Haruspex byl vlastně mrtvým mužem.

Ale Magadan nadále zůstane mocností; je jisté, že se tam rozhoří boj o moc. Já ale musel zůstat stranou. Měl jsem jen třetinu mužů oproti optimálnímu stavu. Musel jsem se poohlédnout po nových kandidátech. Nebude to jednoduché a potrvá to několik týdnů. Být Černým jezdcem znamená zařadit se mezi elitu. Ale ne každý se pro tu práci hodí. Holátka se musí napřed aklimatizovat, to nějakou dobu potrvá. Zájemce je tedy třeba hledat mezi mazáky.

A je tu komplikace, mám tady Ištar...

* * *

Spala neklidně. Od chvíle, kdy jsem si ji odnesl z přijímače a dopravil výtahem až do své cely, neřekla ani slovo. Hleděla kamsi do neznáma, očividně celá v šoku. Když jsem ji na lůžku zahalil do přikrývky, zavřela oči, ale nebyl jsem si jist, zda skutečně spí.

Teprve asi po hodině se ozvalo tiché oddychování, překonali jsme tedy nejhorší.

Házela sebou ve spánku jako červ a oháněla se rukama, až připomínaly lopatky větrného mlýna, a vykřikovala nesrozumitelná slova. Občas otevřela oči, zahleděla se do prázdna a pak je zase zavřela. Pokud pronesla něco zřetelně, tak se jednalo o vulgární urážky. Byl jsem si jistý, že nebyly namířené proti mně. Hlas jako kdyby jí zhrubl.

Ištar. Byla o osm let starší, než když jsme se viděli naposledy. Bylo jí přinejmenším pětatřicet, a jak tady tak ležela, bylo zřejmé, že už to je odkvetlá květinka. Vrásky na tváři se jí rozmnožily jako bakterie v živném roztoku. Na kráse jí nepřidala ani úplně holá hlava, z celého ochlupení jí vlastně zbyly jen oční řasy. Měla pootevřená ústa, takže jsem mohl vidět, že jí v dolní čelisti chybí asi tři zuby. Byl bych ale ochoten se vsadit, že při nástupu na trajekt je ještě měla.

Trochu ztloustla – kde je konec toho štíhlého pasu? Tukové váčky mohu vidět i pod očima. Jak sebou zmítala, tak se občas celá odkryla, a já ji musel znovu halit do toho kusu řídké tkaniny. Jen ta pevná, krásná ňadra, což byla zbraň, na kterou mě kdysi nalákala, zůstala stejně krásná a půvabná jako dřív, ale byl bych ochoten se vsadit, že tady zapracovala šikovní ruka plastického chirurga.

Pak sebou mrskla a já jsem zjistil, že má na zádech krvavý pruh. Malá ukázka péče dozorců, doprovázejících trajekt. Vědět tak, který z nich jí to udělal...

Pak jsem si však uvědomil, jak jí asi budu připadat já. O osm let starší, o osm let zkušenější, poznamenaný drsným světem Arestonu.

Jak ses sem dostalo, děvče? Jistě, byla jsi to ty, kdo mě uvedl do skupiny pontistů, byla jsi to ty, kdo mi prozradil to heslo. Jaké pozadí to ale všechno mělo? Snad ses na dlouhou pouť nepřihlásila dobrovolně?

„Tady to smrdí,“ uslyšel jsem konečně něco srozumitelného. „Je tady tma. Skoro úplná tma. To není světlo, to je bludička,“ ukázala kamsi ke stropu, odkud se linulo docela přijatelné osvětlení. „A něco tady páchne, jako močůvka.“

Teprve teď spatřila mě. Tvář se jí zkrivila hrůzou. Pružně jako kočka se vztyčila, na okamžik se zapotácela, jak

chytila rovnováhu a pak začala couvat, jako kdyby spatřila příšeru. Přikrývka i pončo se svezly k podlaze a ona se přitiskla ke stěně, kde zaujala polohu skrčence a křičela, jako kdyby ji na nože braly.

„Nech mě, prosím tě, nech mě, už ne, už ne!“

Nechtěl jsem se domýšlet, co všechno jí ještě udělali.

Zvedl jsem ji a odnesl ji v náručí zpět na lože.

Chlácholil jsem ji, jak nejlépe jsem dovedl.

„Iane?“ řekla s takovým výrazem ve tváři, jako kdyby právě teď procitla. „Iane, co tu děláš?“

„Už nejsem Ian,“ řekl jsem. „Tady mi říkají Sršeň. A přestaň se bát, už ti nikdo neublíží.“ Tady jsem bezostyšně lhal, ale byla to lež milosrdná. Ublížili jí už tím, že ji poslali sem.

„Iane,“ opakovala, jako kdyby mě neslyšela. Nechala se zahalit. „Iane, tohle je, tohle kolem...“

„To je Areston, má zlatá. Nečekal jsem, že se setkáme tak brzy, a už vůbec jsem nečekal, že se setkáme tady.“

Nedodal jsem, že měla velké štěstí, že se jí nezmocnil někdo z Magadanu nebo, nedej bože, z temných podlaží.

„A co bude dál?“

Co by bylo? Budeme žít, jak se dá. Mám jí malovat život na Arestonu v růžových barvách?

„Když už jsme tady,“ řekl jsem, „tak to musíme nějak přežít. Ještě jeden cyklus a vrátíme se domů.“

„Jaký jeden cyklus?“ sypala se z ní slova tak prudce, jako kdyby přímo explodovala, a navíc falešným tónem špatně naladěných houslí. Na chvíli opět propadla panice. „Jaký jeden cyklus? Ten hnusný soudce Wilson říkal, že mě odsuzuje na dva cykly, a pak ještě po procesu poznamenal, že pro takové, jako jsem já, je to málo.“

Děvče, tak ty jsi také jednou z těch, u nichž je v papírech poznámka o nežádoucím návratu?

Doslova mě to ohromilo. Měl jsem za to, že se po příštím cyklu vrátím domů, děj se co děj, že se protlačím do druhého nebo třetího trajektu, kdyby zas někdo náhodou chtěl ničit transfer výbušninami, a teď tohle... Už nejsem odpovědný jen za sebe, ale mám tu rodinu.

A jak že to říkala? Wilson? Ona se dostala před stejného soudce jako já? Vidím, děvče, že tě ta naše drahá planeta, po které všichni tak prahneme, pěkně semlela. Ty ale vůbec nejsi pro Areston vhodný typ. Drobná jako květinka, křehká jako z porcelánu. Když tě porovnáám třeba s Rebekou... To byl kus ženské, sto dvacet kilo živé váhy, na tu si hned tak někdo nepřišel. U té nějací násilníci neměli šanci, kdekoho dokázala svou tíhou rozmačkat.

Porovnávat mohu třeba s takovou Pagnelou, mou sekretářkou, to byla taky ženská od rány, i když na to nevypadala. Po erotické stránce byly obě slušně vybavené a neštítily se přijmout na lože kdejakého chlapa, stačilo, že vypadal jen trochu slušně. Ale co ty, Ištar, vždyť ty jsi byla i v posteli něžná jako hedvábí, jaképak ty máš sexuální zkušenosti? A tady se na tebe valí stovky nadržovaných chlapů, bezohledných, tvrdých, nemilosrdných. Jak ty se s tím vypořádáš? O tom, že bych tě držel u sebe jako ve skleníku, o tom nemůže být řeč.

Připomínám si další ženy, které jsem tady poznal. Alicuda. Uppsala. Renata. Ani jedné z nich nečinil místní život nějaké velké potíže.

A pak se mi jako blesk mihlo před očima další jméno.

Sagitta. To byl typický případ ženy, která sem nepatřila. Stejně drobná, stejně něžná, žena z jiné společnosti. I ta

se musela podrobit místním zvykům, a když si našla statečného ochránce, tvrdě na to doplatili, ona i on. Měla tu smůlu, že porodila do marasmu Arestonu dítě. Arlinovi je teď už dvacet. A Sagitta? Škoda mluvit, tíhu osudu nepřežila. Zůstala po ní jen památka v mé duši. Posílá mi osud Ištar jako náhradu za ztracenou lásku?

Ne, tohle se nemělo stát! Už vypadala klidně, a já musel za svými záležitostmi. Opět jsem se propadal do běžného chaosu, který teď v Arestonu vládl.

Sršni, tvoje místo není tady, ty teď patříš nahoru, do příjmače. Tam se třídí lidi jako dobytek, tam se rozhoduje o lidských osudech, tam sahají dlouhé prsty otrokářů a lichvářů. Svou přítomností bych měl aspoň trochu mírnit nástup zla, kterým je Areston prolezlý.

„Náčelníku,“ ozval se Hamiro, který vešel do mé kabiny jako duch. V tom rozrušení z příchodu Ištar jsem nezajistil dveře. „Myslím, že bys měl jít nahoru.“

Pátravě jsem se na něj podíval.

„Děje se něco... no, neobvyklého. Areston má nežádoucí hosty.“

„Kam jdeš?“ procitla najednou Ištar. Vrhla se ke mně a objala mě jako hroznýš. Oči měla vytřeštěné a velké jako talíře.

„Musím něco vyřídit,“ odsekl jsem.

„Nenechávej mě tady!“ ovíjela se mi kolem krku jako břečťan. „Proboha, nenechávej mě tady samotnou!“

„Zajistím dveře,“ namítal jsem.

„A co když se nevrátíš?“

„Proč bych se neměl vrátit?“ podivil jsem se té otázce. Zatím jsem se vždycky vrátil, to je pravda, ale Ištar, která je na Arestonu pár hodin, neví zatím nic. Ale je

pravděpodobné, že hned poté, co sklouzla dolů rukávem, mohla zažít něco děsivého. Slyšel jsem o partě dobráků, která před několika cykly nastražila dolů pod rukávy ostré mačety, a sjíždějící holátka se tak sama rozsekala na kusy.

Tak jsem ji vzal s sebou.

* * *

Byli čtyři. Nebyli to poutníci, ale museli se jimi stát. Přicestovali sice posledním trajektem, ale nesklouzli se dolů slizkými rukávy. Rozhodně nebyli odsouzeni k žádnému trestu a dlouhá pouť se jich vlastně netýkala, ale přesto budou nuceni s námi všemi prožít přinejmenším jeden cyklus.

Pilot posledního trajektu se řídil předpisy. Když zaznamenal útok prchajících poutníků, kteří hodlali jeho loď přepadnout a odcestovat s ní dolů, neváhal, otevřel vrata transferu a opustil Areston. Ale v té době se ještě tito lidé na palubu trajektu nestačili přesunout, nepočítali s tak brzkým odletem, Ironií osudu se nestihl vrátit ani pan Bernardsson, člen Organizace pro repatriaci odsouzených. Ještě před několika hodinami sliboval Arlinovi, že jej vezme s sebou dolů. Byla tu jistá tělnatá dozorkyně, kterou jsem si pro sebe přejmenoval na tlustou Bertu, a byli tu další dva muži v uniformě dozorců, které jsem viděl poprvé.

Na odlet trajektu doplatili všichni, kteří pronikli do hangáru. Otevřená vrata znamenala okamžitou dekompresi. V okamžiku zemřeli a přetlak vzduchu je vymrštil do prostoru. To byl jediný výsledek toho neuváženého pokusu o útěk. Samotnému Arestonu dekomprese nehrozila. Otvor, kterým uprchlíci prolezli nahoru, se díky plastickým vlastnostem hmoty, z níž byl Areston postaven, sám zatáhl,

a posledního muže doslova přeštípl. Zpět do transferu dopadly jen nohy, horní část skončila mimo náš dosah.

Dozorci byli spravedlivě rozhořčeni, dožadovali se svých práv, ale mleli jen prázdnou slámu. Tady už žádná práva neměli. Neexistovalo nic, co by je mohlo vrátit zpět na Zemi, a musejí tedy absolvovat celý cyklus.

Přítom se dopustili hrubé strategické chyby. Pokud by aspoň trochu uvažovali, svlékli by se do naha a oholili by si hlavy. Tak by zapadli nepozorováni mezi houf holátek, která dosud neprošla přijímačem.

Později jsem se měl dovědět, že je z prostor určených pro dozorce vyhnal hlad a také chladná úvaha. Věděli, že jim nezbývá nic jiného než se zařadit mezi poutníky, ale vzali to za špatný konec. Usoudili, že bude stačit, když odloží elektrické biče a snad doufali, že je poutníci přijmou s otevřenou náručí. Jak se dalo očekávat, stal se pravý opak.

Jakmile lůza zjistila, že je otevřený průchod do jiných prostorů, čímž se rozumí chodba B, spojující přijímač s hangárem, vtrhlo tam přinejmenším deset trhovců doufajících, že se jim podaří získat zajímavé artefakty. Nu, stalo se. Místnost pro dozorce byla prakticky prázdná, byla tam jen čtyři lůžka pro odpočinek, jednoduchý stůl a dvě lavice, nábytek prakticky stejný jako v kterékoli cele. Lůžka byla pevně spojena s tělesem Arestonu, dozorců zde tedy na tom byli o něco lépe než poutníci, kteří spali na hromadách hadrů nebo si pořizovali hamaky.

Skleněným průhledem, mohli dozorců kontrolovat dění v prostoru hangáru. Byl zde i průchod do hangáru, ale protože se Areston již nenacházel v přísluní, nebylo možné jej otevřít. Pohled do hangáru byl neutěšený. Bylo tam přítomí a prázdné, přetlak vzduchu se postaral o to, že

všude bylo perfektně uklizeno. Další provoz v hangáru lze čekat za osm let.

Osobní zavazadla dozorců i pana Bernardssona dávno někdo rozkradl, byly to jen nevelké vaky s prádlem a několika nezbytnostmi a pan Bernardsson měl s sebou navíc malý počítač, který také zmizel kdesi v hlubinách Arestonu, což byla škoda.

Ale vetřelci zde také našli tři elektrické biče, a ty se dostaly do rukou trhovcům, když jsem na ně udeřil, neváhali se přiznat, že je dávno velmi výhodně prodali. Komu? Přece tomu, kdo dal nejvíc.

Ale jeden bič zůstal na místě. Třímal jej v ruce hromotluk s brunátnou tváří, navlečený do hrubého ponča. Ruce mu přetékal svaly, a těch teď právě využíval.

Jak pan Bernardsson, tak všichni dozorcí byli v žalostném stavu. Poutníci z nich strhali šaty, a to tak, že z nich zbyly jen cáry. Nebylo prostě myslitelné, že by tady někdo nosil takový oděv. Přípustné bylo navlékat na sebe jen to, co vyprodukoval Areston.

Jeden z dozorců ležel na Zemi a dva brutální chlapi ho mlátili dlouhými provazy. Druhý dozorce se svíjel v koutku a již zmíněný hromotluk do něj střídavě kopal a střídavě mu sázel rány elektrickým bičem. Pan Bernardsson ležel nedaleko a zdálo se, že je v bezvědomí. Patrně měl výchovnou lekci už za sebou.

Co se týče tlusté Berty, tak tu právě dva chlapi drželi za ruce a třetí se jí chystal znásilnit. Co se týče její tělesné stavby, byla ještě mohutnější než Rebeka. Nechat se jí obsluhovat u výdeje stravy, měl bych strach, že se poprsí velikosti melounů zřítí do kotle s humusem. U Rebeky byla její kulatost roztomilá, u tlusté Berty působila odporně.

Však ty tady zhubneš, děvče, říkal jsem si, když jsem z moci své funkce zakročil. Vydatně mi přitom pomohli mí dva chlapi. Rozehnali jsme ten kroužek tyranů během dvou minut a nemuseli jsme ani použít meče.

O elektrické biče jsem nemusel mít žádné obavy. Chlapi si s nimi zalaškují a pak už jim k ničemu nebudou, protože se vybíjí. A zdroj proudu na Arestonu nenajdeš.

Vyzval jsem všechny tři dozorce a taky Bernardssona, aby šli za mnou. Bernardsson se už probral, patrně mdloby jen předstíral, a hned začal skuhrat. Přitom šišlal, protože mu někdo vyrazil dva zuby.

„Jsem naprosto konsternován tím, co se tady děje.“

„Poznal jste aspoň na vlastní kůži, co je to Areston,“ odsekl jsem mu. „Můžete o tom podat zprávu, pokud se vám ale podaří návrat.“

„Jak to myslíte – podaří?“

„Jste teď jedním z nás, milý Bernardssone. Nikdo se o vás nebude starat, teď se to stalo naposledy, co jsem se vás ujal. Ta sebranka by vás ubila. Ještě vám pomohu pořídit si oděv, ale pak už se budete muset o sebe postarat sami. A vybírejte si slušného patrona, to jediné vám mohu poradit.“

„Jak ho poznám?“

„Jste přece odborník na Areston,“ ušklíbl jsem se, ale pak jsem se musel otočit a stát se svědkem nechutné scény. Netušil jsem, že výpad přijde ze strany mé Ištar.

„Ty krávo, ty kurvo, ty megero!“ ozývala se z jejích úst nenávistná slova. Vrhla se na tlustou Bertu jako přival a v ruce třímala elektrický bič, který jsem před chvílí zabavil tomu vtipálkovi. Systematicky rozdávala kopance a z biče sršely jiskry jako při ohňostroji. Přestože to

vypadalo, že jedná zcela bez rozmyslu, povšiml jsem si, že Ištar útočí bičem přímo na bradavky. Její oběť se nezmohla na odpor, svalila se k zemi a převalovala se jako nadmutá koza, a do jekotu Ištar, který neustával, se přidal její dunivý bas, který jsem si tak dobře zapamatoval ze své vlastní cesty na Areston.

„Ty pičo jedna zkurvená, ty napomádovaná bachyně, zkus si sama, jaké to je!“ řvala Ištar a namířila jiskry přímo proti pohlaví, skrývajícimu se mezi tučnými stehny. Macron, který mě sem doprovázel, chtěl zakročit, ale sám také schytl ránu, a to ho doslova posadilo.

Nezbylo mi, než abych použil trochu násilí, a jemným chvatem jsem od sebe obě ženské rozdělil. Tlustá Berta ležela na podlaze a nepřestávala bučet.

„Zbláznila ses, Ištar?“ vykřikl jsem. Teď se třásla jako osika a z úst se jí stále linuly nadávky. Z biče už nevycházely žádné jiskry, znamenalo to, že je úplně vybitý.

Přesto se mi vytrhla a ještě na ležící sokyni plivla.

Musel jsem jí znovu vrazit dvě facky, než se zase vzpamatovala.

„Ona...“ brečela mi na rameně. „Ona... Ne, nemůžu ti říct, co všechno mi dělala, když jsme sem... Když jsem nastoupila do té strašné věci. Tímhle bičem! Tímhle bičem!“

Tlustá Berta tu nebude mít lehký život.

„A co ti dva?“ ukázal jsem na oba téměř nahé dozorce, kteří se krčili u stěny a báli se, že na ně taky dojde.

„Ti? Nevím, snad se chovali... No, jako dozorci. Ne jako ta svině.“

U prvního trhovce jsem koupil oběma dozorcům i Bernardssonovi pončo, každému za deset dolarů, a vyzval jsem je, ať jdou za mnou. Teď vypadali jako běžní poutníci,

a protože neměli oholené hlavy, kdekdo je mohl považovat za mazáky.

„A co já?“ zabučela tlustá Berta a plazila se ke mně na kolenou.

„Dámo,“ řekl jsem významně. „Na vaše počínání si pamatuji ještě z doby, kdy jsem sám cestoval sem nahoru. Teď vám navrhuji jediné, postarejte se o sebe sama. A bůh Arestonu vám přitom pomáhej.“

Chtěla vstát, ale zapotácela se a rozplácla se na podlaze přesně jako to zvíře, ke kterému ji Ištar připodobnila naposledy. Ozval se smích. Chlapi, které jsme rozehnali, se osmělili a začali se znovu scházet.

Tušil jsem, že tato dozorkyně nebude mít šťastnou budoucnost, ale když jsem si vzpomněl, jak týrala cestou Ištar...

Když jsme opouštěli prostor přijímače, uvědomil jsem si další problém. Dlouhou dobu o sobě nedali vědět, ale teď...

Tam vzadu u stěny, zcela nenápadně, stál ve svém dlouhém plášti a s maskou na obličeji jeden z těch, kterým se mělo říkat služebníci Moci, ale kterým všichni říkali Stíny.

Měl jsem za to, že jsme té moci usekli drápy, ale skutečnost byla zjevně jiná.

Kapitola 2

Dozvuky útěku

Ač by člověk skoro nevěřil, že je to vůbec možné, po těch úžasných zmatcích při střídání směn se Areston pomalu dostával do běžného denního rytmu. Davy holátek z příjímače se pomalu rozplynuly v mohutnosti objemu našeho speciálního dopravního prostředku, který nás nesl odnikud nikam. Skoro každý se dočkal svého ponča, skoro každého dokázali trhovci a lichváři odřít až na dřev. Nebránil jsem tomu, dvěma třetinám z nich to bude brzy úplně jedno, protože je čeká sběrná šachta a z jejich molekul se stane tu výživný humus, tu dýchatelný kyslík, nebo také sůl, která není zas tak vzácnou komoditou, jak by se dalo čekat.

Temná podlaží se postupně uzavřela. Prošli jsme si s Hamirem celým Arestonem postupně shora dolů, abychom poznali, že temných pater je momentálně devět. Některá podlaží kdysi temná teď přešla k běžnému režimu, zejména díky odchodu poutníků, kterým se naplnil čas, a jedno z nich proto, že jeho osazenstvo se příliš angažovalo při pokusu o útěk. Tak se stalo, že zmizel Kondor a jeho svita, roztrhání na kusy výbuchem, který sami způsobili.

Rozhodli jsme se, že temná patra necháme na pokoji, jak bývalo zvykem. Tam nehrozilo velké nebezpečí výtržností, patroni jim vládli železnou pěstí a udržovali kázeň všemi prostředky.

Opět se ke mně sbíhaly informace o běžných událostech, což nebylo nic jiného než místní černá kronika, ale zatím nebylo třeba nic řešit razantním způsobem.

Jakýsi Lugano propíchl nožem jistého Esquaria. Pouhá lapálie. Byl to jejich osobní spor.

V sedmdesátém patře objevili oběšeného chlapa.

Dva narkomani se předávkovali. Oba skončili ve sběrné šachtě.

V 97. štoku zaútočil holák na patrona. Ochranka to přehnal a holemi násilníka doslova rozšlehala na kaši.

Na schodišti nedaleko Bastily se povalovala useknutá ruka. Nikdo se k ní nehlásil.

Pomalů se rozjížděly tetovací salony.

Doslechl jsem se o obnovení výroby skel do brýlí.

Dodávky humusu, které zprvu vážly, už zase stačily pro všechny, a mravenci vesele kmitali po schodech nahoru a dolů.

Dostal jsem asi čtyři hlášení, že na schodišti postával Stín. Neškodil, s nikým nemluvil, jen vztyčený jako žitný klas pozoroval okolí. Nikdo nevěděl, jak dlouho tam tak vydržel, protože každý na něj jen hodil pohled a raději si honem šel po svých.

Zkolaboval nosič, který nesl třicet kilo humusu kamsi do 140. patra. Byl to jinak mladý a zdravý holák. Nakonec tu srdeční slabost přežil.

Nic z toho nezavdalo příčinu pro akci Černých jezdců. Na to je ještě čas. Je třeba, aby se nová osádka usadila. To potrvá tak týden, dva, teprve potom lze očekávat výtržnosti větších rozměrů.

Neměl jsem zatím skoro žádné prediktory, ale doufat, že takto poklidně se bude život na Arestonu ubírat na věky, bylo příliš troufalé. Usilovně jsem hledal nové lidi.

Areston během týdne klapal zase jako hodinky a zdálo se, že nic nenaruší ten vytrvalý chod. Jen kdyby se lidi zbytečně neoháněli nožem.

Zastavil se u mě Luňák, odporně páchnoucí chlap. Chvilí trvalo, než jsem ho poznal, protože docela ztloustl. Byl to jeden z havranů, kdysi jsem s ním tahal mrtvolky do sběrné šachty. Chtěl po mně, abych mu pomohl najít někoho do party, prý zbyli jen dva a nestíhají. Napadlo mě, že bych mu mohl nabídnout oba dozorce, ale to by byl krutý žertík. Slíbil jsem mu, že se po někom poohlédnu. Neměl jsem jinak vůbec chuť na ty časy vzpomínat.

V 84. patře se poprali dva poutníci. Jeden skončil se zlomenou rukou a druhý s rozbitou hlavou a otřesenou mozku. Potřebovali doktora, ale Orenburg byl teď mimo vliv Arestonu. Tak jsme začali hledat doktora mezi holátký. Našli se dva. Mít doktora mezi otroky je pro patrona velká klika. Dá se na tom slušně vydělat. V minulém cyklu měl na medika štěstí Sokrates, podařilo se mu najmout právě Orenburga. Ani doktor nehrabe zadarmo, za jeho služby se platí.

Jednoho lékaře jsme našli v Hašimě, ve 111. podlaží. Jmenoval se Markoman a od prvního pohledu to byl odporný člověk; vypadal, že má játra prosáklá alkoholem a tradovalo se, že se na Areston dostal kvůli nezákonným potratům či dokonce machinacím s orgány pro transplantaci.

Dalšího lékaře, který působil o poznání příznivěji, jsme objevili v 94. patře, běžně zvaném La Santé. Tentokrát šlo o ženu, mladou, drobnou a docela hezkou. Říkala si Ketty. Nebylo jí víc než třicet, a na to, že se dostala mezi bandu násilníků, si zachovala ještě část optimismu. Patron z La Santé nevěděl, co má za poklad, ale jen neochotně se zbaloval ženy. Tentokrát jsem ale za ni zaplatil plnou sumu, kterou požadoval. Nepotřebovali jsme, aby nám jedinou schopnou lékařku na Arestonu zneužívali nějácí úchylové.

Ketty se ochotně přestěhovala do Guantanama; je to sice patro vyhrazené mužům, ale co! Zatím jsem ani neměl náhradu za sekretářku Pagnelu, která využila při posledním přiblížení k Zemi zpáteční jízdenku. Pagnelu Černí jezdci respektovali a ona se jim za to tu a tam odvděčila svým tělem. Doufal jsem, že její místo zaujme Ištar, ale ta mi naznačila, že se pro podobnou práci nehodí. Ostatně tvrdila, že se nehodí pro žádnou práci. Seděla schoulená u zdi jako zapomenutá bludička, a dokonce jsem ji musel nutit do jídla.

Něco podobného jako od Pagnely nemohu ale žádat od Ketty. Lékařku nemohu zatěžovat administrativou, a její sexuální život nemíním řídit vůbec.

Orenburgova brašna vzala při posledních událostech za své, ale mám schopné lidi a ti dokážou sehnat nemožné. A tak se stalo, že zlomená ruka byla narovnána a rozbitá hlava sešitá. Ketty na sebe začala vydělávat. Rozhodl jsem, že se bude po Arestonu sice pohybovat volně, ale vždy s sebou bude mít ozbrojený doprovod. Přítomnost ženy totiž působí na některé poutníky jako rudá barva na býka. Moji lidé tedy měli službu navíc, a byla to jedna z nejpříjemnějších.

Ketty vyšetřila také Ištar, a přitom zjistila, že má družka byla v poslední době objektem brutálního sexuálního násilí. Protože Ištar od chvíle, kdy si vyřídila účty s Tlustou Bertou, nemínila k tomu dál už říct ani slovo, a nepromluvila o tom vlastně ani s lékařkou, tak jsem se jen zeptal, zda jí ta zranění mohla způsobit žena. Ketty chvíli váhala a pak přikývla.

Pak ještě chvíli zaváhala. Dodala cosi, čemu jsem nemohl ani uvěřit.

„Ta žena má zvláštní zranění uvnitř pochvy. Podobné příškvarky jsem už viděla. Způsobuje je elektrický bič.“

Sadistická dozorkyně týrala mé děvče elektrickým bičem zasunutým do vagíny! Měl jsem ji na místě zabít!

Pak mi došlo, že osud, který jsem Tlusté Bertě přichystal, je možná ještě horší. Ponechal jsem ji bez ochrany. Bude obětí Arestonu, všichni ji znají. Věděl jsem, že to pro ni znamená prakticky rozsudek smrti. Nikde v Arestonu nelze najít místo, kde by se dalo žít jako ve skleníku. Aspoň jsem si to myslel. Netušil jsem, že i z tohoto axiomu existují výjimky.

Jen mě napadla taková zvláštní myšlenka – Tlustá Berta, i kdyby nakrásně přežila celý cyklus, se nemůže vrátit na Zemi! Vždyť není v databázi... Podobně na tom jsou ostatní dozorcí, i pan Bernardsson. S radostí bych jim dopřál všem Arlinův osud.

Také bylo třeba se těch rozhořčených pánů nějak zbavit. Oba dozorce se mi podařilo ochránit před zlobou běžných poutníků, ostatně nikdo si jejich tváře, na rozdíl od Tlusté Berty, nepamatoval. Největší problémy dělal rozhořčený pan Bernardsson, neustále mlel cosi o svých právech a o tom, že si zasluhuje lepší jednání. Všechny tři nedobrovolné poutníky jsem nechal jednu noc přespat v Guantanamo.

A pak mě něco napadlo. Ti pánové toho dost vědí. Možná toho vědí víc, než si sami mohou připustit. Mohu je poslat k solidnímu patronovi, ake také nemusím.

Nechal jsem si je zavolat. Dělalí okolky, ale nakonec se shromáždili všichni tři. Cestu ven měli volnou, sami mohli opustit Guantanamo, kdy se jim zachtělo. Jak jsem se ale dověděl, vystrčili nos na chodbu jen dvakrát, večer

a ráno, když šli na záchod. Vystrašená trojice se plížila u zdi jako zloději. Všichni, co tady donekonečna putujeme, jsme zažili ten společenský pád až na samé dno. Rozdíl byl, že my ostatní jsme to čekali, ale oni se propadli sítem ve zlomku sekundy. Kdyby včas nastoupili na trajekt, teď tu být nemuseli.

„Pánové, než vás předám do nějaké té komunity, rád bych slyšel odpověď na pár otázek.“

„Jakým právem nás tady vyslýcháte?“ ozval se první dozorce, jmenoval se Mayed. Byl to solidně stavěný chlap kolem třicítky. S trajektem letěl poprvé.

„Mohl bych říct, že právem silnějšího,“ řekl jsem kysele. Trochu jim přes noc otrnulo a Mayedovi začal růst hřebínek. Očekával jsem však, že bych z nich mohl mít spojence. Mají nepochybně bojový výcvik, mohou se hodit. Je ale třeba je trochu zpracovat. „Neudělám to. Zatím ne. Mám hodnost velitele Černých jezdců, což je policejní sbor v Horním Arestonu. Mám výkonnou pravomoc, kterou uznávají patroni v každém podlaží počínaje sedmdesátým třetím až po samotný strop.“

„Kolik těch podlaží je?“ zeptal se, snad jen ze zájmu, druhý dozorce. Arnold. Ponechal si křestní jméno. Byl o půl hlavy vyšší a o něco hubenější, ale tělo měl samou šlachy a žádný zbytečný tuk. Nechtěl bych se s ním dostat do pěstního souboje, až bude v plné formě.

„Sto padesát. Snadno si můžete spočítat, že v jednom patře žije průměrně pět set lidí. Z toho je tři sta holátek, stejných nováčků, jako jste vy. Mazáci jim mohou z prvních týdnů udělat peklo, ale taky nemusí.“

„Okamžik,“ skočil mi do řeči Mayed. Ještě jsem mu to prominul, později bude dobře vědět, že k vyšším a nadřizeným

se musí chovat pokorně a uznávat jejich autoritu. „Opravdu vás uznávají všichni patroni?“

„Budu upřímný. Existují patra, kde jeho páni neuznávají nikoho kromě sebe. Ale o těch teď nebudeme hovořit. Pokud mi budete odpovídat podle pravdy, slibuji vám solidního patrona a slušné zacházení. Pokud ne – jistě jste viděli v přijímači, co s vámi udělá horda brutálních gaunerů.“

„Co potřebujete vědět?“ pochopil Mayed, o co mi jde. Spolkl pár poznámek a já vytušil, že vynechal slovo „vydírání“.

„Před několika dny, když poslední trajekt ještě kotvil v hangáru, jsme byli svědky přistání a následného startu malé kosmické lodi. Nepochybujeme o tom, že s ní odcestovalo z Arestonu několik poutníků... tedy, chcete-li, trestanců. Domnívám se, že k něčemu takovému nemohlo dojít bez vědomí posádky trajektu. Tu tvoří pilot, ten, který vás tady nechal ve štychu, a pak několik dozorců. Rádi bychom věděli, kdo takto vlastně opustil Areston.“

„O tom nic nevíme,“ pronesl až příliš rychle Arnold.

„Zdá se, že jsme si nerozuměli,“ řekl jsem důrazně. „Máte ale právo volby.“

„Počkej,“ sykl Mayed. „Něco jsme tušili.“

„To už je lepší,“ podotkl jsem. „Tak to ze sebe vysypte.“

„Odletěli dva.“

„Pokračujte. Jak se jmenovali?“

„Jména neznám. Jeden byl takový malý chlapík, skoro holohlavý. Měl tělo stavěné tak nějak zvláště, a pozoruhodně krátké ruce.“

Popis seděl na Solomona. Pán tmy.

„A ten druhý?“

„Jo, na tom by nebylo nic zvláštního, kdyby tady neměl jízvu,“ ukázal si na spánek, „a nechybělo mu ucho.“

Ani jsem se nemusel ptát, tím druhým byl tedy právník Pána tmy, Zanzibar.

„Víc jich nebylo?“

„Jo, měli s sebou někoho, kdo byl oblečený jako vandrák. Tedy jako většina těch, co jsme tady potkali. Takový snědý malý chlápek, ještě mladý. Říkali mu...“

„Říkali mu Arzime.“

Vida, tak proto neměl Kondor pilota. Arzim, který jednou vezl trajekt až k Arestonu a zpět, nás také opustil.

„Měli s sebou něco?“

„Ten vyšší chlápek nesl takovou brašnu, a zjevně byla velmi těžká.“

Nu, dvacet kilo zlata, to se pronese. Měl jsem všechny informace pohromadě.

„Co slíbili vám, že jste je propustili?“

„Nebudeme nic zapírat, ostatně nejsme na Zemi a vy nejste policie. Připsali jsme si pěkných pár desítek tisíc na konto.“

Tak pánové Solomon a Zanzibar si dohodli odvoz. Nevěděl jsem, jaké tresty si tady odpykávali, ale Solomon byl určitě už v druhém cyklu, když jsem se s ním setkal poprvé. Zanzibar byl možná nováček, patrně to znamená, že to byl on, kdo to celé zorganizoval. Obětoval osm let života, aby pomohl Solomonovi a sobě k pěknému pokladu.

„Ale, říkal jste přece, že odletěli dva,“ namítl jsem.

„Ano, toho Arzima nakonec s sebou nevzali.“

„Dobře, kde tedy je?“

„Dlouho se dohadovali s pilotem, který přiletěl s tím člunem. Pak se hádali s tím Arzimem. A nakonec nasedli

a odletěli bez něj. Arzim byl nepřítel. Vzala si ho do práce Cholera.“

„Kdo?“

„No, ta velká ženská, co s náma taky dělá dozorkyni. Má svérázné metody. Ona k tomu je povoláná, brutalita je její základní metoda. Musela ho nějak uklidnit.“

Bylo zřejmé, že ani mezi svými kolegy si Tlustá Berta nezískala právě velkou oblibu.

„Jak se to dělá?“

„Asi dostal injekci a...“

„Takže ho zabila?“

„Ne, to byla jen droga na uklidnění. Používáme ji občas i na trestance, kteří se vymknou kontrole během letu.“

„A co potom?“

„Nevíme, ona si ho odvedla. A přiznám se, že pod vlivem událostí jsme na toho mukla potom zapomněli.“

„Tak kde je, když neodletěl?“

Pokrčili rameny.

„Jdeme!“ zavelel jsem.

„Kam?“

„Zpátky do hangáru.“

„Tam už se nedostaneme. Nemáme klíče.“

Byla to lež jako věž. Ten Arnold se mi přestával líbit.

„Tak tím jste to rozhodli. Pokud se nedostaneme zpět do kabiny pro dozorce, nechám vás rovnou v Magadanu. Tam už si s takovými ptáčky, jako jste vy dva, poradí.“

* * *

Vyjeli jsme výtahem do 150. podlaží. Snadno jsme pronikli i do příjímače. Tady ještě probíhal úklid, trhovci odnášeli

neprodané zboží a otrokáři právě doprodali poslední otroky, zatímco lichváři už byli dávno pryč a mnuli si ruce nad tím, jak jim tentokrát šly dobře kšefty. Bude třeba sem nahnat několik počišťovačů, aby odtahali zbytečné krámy a naházeli je do sběrné šachty a pak vycídili přijímač dočista, aby nám nedělal ostudu, až přiletí příští várka poutníků.

Vzal jsem si sebou Macrona. Nevěděl jsem, co od těch dvou chlápku čekat. Já byl sice ozbrojen, ale proti nečekané ráně zezadu je i těžkooděnc bezmocný.

Stáli jsme v místě, kde byla vrata, oddělující chodbu B, a tím pádem i hangár od přijímače. Vstup byl dovedně zamaskovaný.

„Otevřete,“ řekl jsem nesmlouvavě.

Podívali se na sebe a pokrčili rameny. Byli směšni v těch pončech, která ještě neuměli nosit. Arnoldovi vykukoval ven holý zadek. Pončo bylo třeba pootočít tak, aby jeho cípy zakrývaly choulostivá místa.

Mayed se opřel rukou do stěny na místě, kde nebylo nic. Pod tlakem jeho ruky se otevřela drobná dvířka a za nimi se ukrývala klávesnice.

„Jaký je přístupový kód?“

„Nemáte si to jak zapsat...“

„Bez výmluv. Nepotřebuji si nic zapisovat.“

Nadiktovali mi pár čísel. Nepustil jsem je k číselníku a kód jsem navolil sám. Byl správný, vrata se odsunula do stran. Rozhodl jsem se, že později za Kukulkanovy pomoci kód změním, aby sem tito dva výtečníci neměli přístup, či snad, nedej bože, ta tlustá Cholera. Pak mi došlo, že Kukulkan už není...

Prošli jsme chodbou B, dlouhou asi sto metrů a úzkou jako krtčí nora. Nízká okna umožňovala průhled

do přechodové komory i do hangáru. Teď už tam nebyl nikdo, věrným průvodcem toho prostoru bude příštích osm let jenom tma.

Aby řeč nestála, napadlo mě položit jim ještě pár otázek. „To tu ohromnou masu trestanců mají hlídat jen tři dozorcí? Není to riskantní?“

„Houby,“ odsekl Mayed. „Obvykle nás cestuje patnáct. My tři jsme se zdrželi... No, kvůli té akci s Arzimem. Ostatní už se nalodili, a tak se jim podařilo odcestovat. Nás tady, hajzlové, nechali. Nás a toho vyslance.“

Tak vida, tohle neuškodí vědět. Pánové Kondor a spol. měli naivní představu o tom, že by se jim mohlo podařit obsadit trajekt.

„Všichni máte jenom elektrické biče?“

„Co vás nemá, vezeme s sebou taky pár samopalů, granáty se slzným plynem a další vymoženosti. Ještě jsem neslyšel, že by to bylo třeba použít, při nastupování nám pomohou hoši z kosmodromu a cestou domů nemá nikdo potřebu na dozorce útočit. Každý se těší, že už se vrací. Tohle, to byla výjimka.“

„Ještě maličkost,“ zarazil jsem se. „O tom budete možná taky něco vědět. Tam dole, ještě na Zemi, mnozí podepisují spolupráci s tajnou policií. Ještě než se z trajektu vysypou první holátka, už se o tom na Arestonu ví. Následují desítky useknutých maličků. Kdo podepsal spolupráci, je poznamenán, a to znamená, že na Arestonu nebude dlouho žít. Jak se sem ale takový seznam dostane?“

„Viděl jsem...“ začal Mayed.

„Drž bubu!“ okřikl ho Arnold.

„Takže ty s tím máš něco společného?“ obořil jsem se na Arnolda.

„No to ne, ale...“

„Tedy?“

„Ty seznamy sem vozí Cholera, dostává za ně pěkné peníze.“

„Od koho?“

„V tajné policii existují informátoři. Když jsme se Cholery zeptali, co to znamená, tak nám to neřekla, ale slíbila nám podíl. Pár tisíc nám z toho káplo.“

Tak odsud měl Kersen informace. Jak prosté. Viděl jsem toho chlapa jen jednou, když málem amputoval prst mně. Od té doby jsem ho už nikdy nepotkal, až před několika dny. To opět začal jeho sekáček svou krvavou práci.

Stáli jsme před dalšími dveřmi. I ty měly číselný zámek, kód byl ale stejný. Kruhová vrata byla složitá a těžká, jako kdyby šlo o bankovní trezor. Kdyby se Kondorovi muži dostali až sem, měli by možná šanci dostat se na palubu trajektu. O této chodbě ale nikdo nevěděl, a navíc za vraty čekali ozbrojení dozorcí.

Prošli jsme místností, kde jsme se poprvé potkali s panem Bernardssonem. Byla vyklizená, nábytek splynul se stěnami.

A pak jsme se dostali tam, kam nikdy neměl přístup žádný poutník. Tady byla odpočinková místnost pro dozorce a odsud se dal ovládat přechod mezi hangárem a přijímačem. Ovládací panel byl teď mrtvý a nemělo smysl ho oživovat. Určitě se ale dosud dal ovládat směr gravitace v kontaktním pásmu. Lidé měli klouzat rukávy jako pytle s nějakým tuctovým zbořím. Z člověka se stal materiál.

Velín i ubikace měly zřejmě vlastní gravitaci, a tak i tady jsme cítili příjemné 1 g. O panel jsem se zatím nezajímal. Nechal jsem oba dozorce, aby nám ukázali kabiny, kde

přespávali. Byly to holé místnosti s prostým lůžkem, nic víc nebylo zjevně potřeba. Nakonec otevřeli i ložnici paní Cholery.

Na podlaze ležel člověk, schoulený v nepřírozené pozici. Mrtvý?

Sklonil jsem se k němu a obrátil ho obličejem nahoru. Byl to Arzim.

Ještě žil, ale byl tady zavřený skoro dva dni bez vody a bez jídla.

Otevřel oči.

„Přineste vodu, rychle!“ téměř jsem křičel.

Arnold vyběhl a za chvíli se vrátil se sklenicí.

„Já jsem o tom nevěděl, já jsem to nevěděl,“ kvílel zatím Mayed a zdálo se, že byl zcela šokován. Člověk, který cynicky sledoval, jak se nakládá s vězni nakládáními do kontejnerů, který musel být svědkem několika vražd během jedné cesty, byl zcela konsternován z toho, že tady někdo byl zavřený bez šance dostat se aspoň ke kapce vody.

„O tom si ještě povíme. Zatím to svádíte na Choleru, ale jsem zvědav, jak bude zpívat ona.“

„Je to prolhaná lhářka, to ona spunktovala útěk toho malého plešouna!“ říkal žalostným hlasem Mayed a já podvědomě tušil, že má asi pravdu. Mayed by na něco podobného zjevně neměl žaludek.

Když jsme Arzimovi zvlhčili obličej, otevřel oči. Poznal mě a chtěl něco říct, ale z hrdla se mu nevydral ani hlásek. Přiložili jsme mu sklenici ke rtům, dychtivě pil.

Pak něco řekl, ale musel jsem přiblížit ucho až k jeho rtům, abych to vůbec slyšel.

„Odletěli?“